

KONINKRIJK BELGIE.
-----ROYAUME DE BELGIQUE.
-----ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.
-----AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 30e juni 1967 door de Minister van Tewerkstelling en Arbeid verzocht hem van advies te dienen over amendementen op een ontwerp van wet "betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités", heeft de 6e juli 1967 het volgend advies gegeven :

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre de l'Emploi et du Travail, le 30 juin 1967, d'une demande d'avis sur des amendements au projet de loi "sur les conventions collectives de travail et les commissions paritaires", a donné le 6 juillet 1967 l'avis suivant :

Een reeds door de Kamer goedgekeurd en aan de Senaat overgemaakt ontwerp van wet wijzigt de wet van 7 januari 1958 betreffende de fondsen voor bestaanszekerheid (Kamer, Gedr. St. 263, 1965-1966, nr. 3 ; Senaat, 1966-1967, Gedr. St. nr. 287). Omdat de oprichting van fondsen voor bestaanszekerheid geschiedt bij algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst, acht de Regering het "met het oog op een coördinatie" wenselijk de desbetreffende wetgeving met de nodige aanpassingen in het ontwerp van wet op de collectieve arbeidsovereenkomsten op te nemen.

In zijn advies over laatstgenoemd ontwerp heeft de Raad van State erop gewezen dat de wetgeving op de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités maar een deel is van het sociaal recht dat de collectieve arbeidsverhoudingen regelt en dat er goede redenen zijn om een ruimere wet op de collectieve arbeidsverhoudingen te maken (Senaat, 1966-1967, Gedr. St. nr. 148, blz. 94).

Met haar voorstel de wetgeving op de fondsen voor bestaanszekerheid in onverhavig ontwerp op te nemen, gaat de Regering enigszins die richting uit.

Hierdoor wordt het aanbevelenswaardige opzet om tot een ruimere coördinatie van het "collectieve arbeidsrecht" te komen echter maar in zeer beperkte mate verwezenlijkt. Er werd bijvoorbeeld niet ingegaan op het door de Raad van State gedane voorstel om ook de wet op de Nationale Arbeidsraad in het ontwerp op te nemen, hoewel het statuut van die raad door het ontwerp zeer dicht bij dat van de paritaire comités komt (loc. cit.). Wanneer men bovendien als uitgangspunt neemt dat alle regelingen die betrekking hebben op

de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités, in het ontwerp hun plaats vinden, dan hoort daarin zeker met evenveel reden thuis de wetgeving op de prestaties van algemeen belang in vredestijd, die aan de paritaire comités opdraagt de door het algemeen belang geboden maatregelen in geval van collectief arbeidsgeschil te nemen.

De vraag die de voorgestelde amendementen doen rijzen, is dus uiteindelijk of er voldoende redenen voorhanden zijn om over te gaan tot een gedeeltelijke groepering van de wetten die de collectieve arbeidsverhoudingen raken.

Deze vraag zou beslist bevestigend moeten worden beantwoord, indien deze gedeeltelijke groepering werd beschouwd als een eerste voorlopige stap naar een volledige coördinatie, in aanmerking nemend dat een geleidelijke eenmaking in de praktijk gemakkelijker te verwezenlijken is dan een algemene en fundamentele hervorming van een zeer omvangrijk en belangrijk deel van het arbeidsrecht.

Opdat evenwel van een geleidelijke eenmaking sprake zou kunnen zijn, is vereist dat onmiddellijk in de coördinatie zouden worden opgenomen, alle bestaande regelingen die met het ontwerp voldoende aanknopingspunten vertonen om een logisch geheel te vormen. Zulks is met het geamendeerde ontwerp niet het geval omdat, zoals hiervoor werd opgemerkt, onder meer de wet op de Nationale Arbeidsraad en de wet op de prestaties van algemeen belang in vredestijd er niet in opgenomen zijn.

.../...

Daarom zou het aanbeveling verdienen, in plaats van een fragmentarische groepering onmiddellijk te verwezenlijken, het ontwerp van wet in zijn huidige vorm te behouden doch na de goedkeuring ervan een ruimere coördinatie reeds dadelijk voor te bereiden.

De verwezenlijking ervan kan op de volgende manier gebeuren.

Vooreerst worden de wetten die betrekking hebben op de collectieve arbeidsverhoudingen met onderhavig ontwerp in overeenstemming gebracht zonder dat zij evenwel hierin worden ingevoegd.

Wat de wetgeving op de fondsen voor bestaanszekerheid betreft, kan zulks onmiddellijk gebeuren, aangezien de Senaat het wijzigend ontwerp van de Kamer van Volksvertegenwoordigers reeds ontvangen heeft.

Wat de andere genoemde wetten betreft, in zover die overeenstemming een wijziging van de inhoud der regeling noodzakelijk maakt, moet een ontwerp van wet worden opgesteld waarin de vereiste aanpassingen zijn opgenomen.

In dat ontwerp wordt dan tevens een bepaling ingevoegd, die de Koning ertoe machtigt alle wetten op de collectieve arbeidsverhoudingen te coördineren. 's Konings bevoegdheid ter zake zou zich onder meer ook kunnen uitstrekken tot de louter formele aanpassingen die noodzakelijk geworden zijn doordat de besluitwet van 9 juni 1945 tot vaststelling van het statuut der paritaire comités vervangen werd door onderhavig ontwerp. Zulke aanpassingen zullen bijvoorbeeld veelvuldig

nodig zijn in de wet van 19 augustus 1948 betreffende de prestaties van algemeen belang in vreedstijd, aangezien hierin verschillende verwijzingen naar die besluitwet voorkomen (zie onder meer artikelen 1, 2, 3, 7 en 7bis).

Wanneer de coördinatie van de wetgeving op de collectieve arbeidsverhoudingen aldus aan de Koning wordt overgelaten, zal men alleszins zeer methodisch kunnen te werk gaan en alle betrokken wetten tot een systematisch en logisch geordend geheel kunnen samensmelten, terwijl de voorgestelde amendementen maar tot een fragmentarische groepering van sommige, eerder toevallig gekozen regelingen leidt. Bovendien heeft de coördinatie bij koninklijk besluit het voordeel, dat, wanneer de wet later grondig wordt gewijzigd of door nieuwe regelingen wordt aangevuld, gemakkelijk een nieuwe, zo nodig naar de vorm grondig herziene en herwerkte tekst door de Koning kan worden opge maakt ; wanneer zulks door de wetgever zelf moet gebeuren, zou hij ertoe verplicht worden bepalingen waarvan niet de inhoud wordt gewijzigd maar alleen de vorm moet worden aangepast, opnieuw in behandeling te nemen, wat eerder de taak van de Koning dan van de Wetgevende Kamers is.

+

(+ +

Hoewel om de voornoemde redenen het indienen van de voorgelegde amendementen niet wordt aanbevolen, worden deze hierna toch besproken, omdat zij ook als basis kunnen dienen voor de coördinatie bij koninklijk besluit, voorafgegaan door een aanpassing van de wet van 7 januari 1958, zoals hiervoor is voorgesteld.

.../...

Het onderzoek van deze amendementen wordt evenwel beperkt tot de verschillen tussen de tekst ervan en de bepalingen van de wet van 7 januari 1958 of van het ontwerp van wet zoals het door de Kamer is goedgekeurd. Het staat de Raad van State immers niet opmerkingen te maken omtrent bepalingen die reeds wet geworden zijn of door een van beide Wetgevende Kamers in behandeling zijn genomen, wanneer de bedoeling noch van de wetgever noch van de Regering blijkt te zijn hierin enige verandering te willen aanbrengen maar uitsluitend beoogd wordt dezelfde voorschriften in een ander wettelijk verband te brengen.

Artikel 5lbis.

Luidens dit artikel hebben de fondsen voor bestaanszekerheid tot taak "... het financieren van de betaling van voordelen waarvan de toekenning bij deze overeenkomst (dit is bij de collectieve arbeidsovereenkomst die het fonds opricht) is voorzien".

Volgens de verantwoording bij het amendement wordt de opdracht van de fondsen voor bestaanszekerheid niet nader omschreven, omdat de inhoud van de collectieve arbeidsovereenkomst zeer ruim wordt opgevat.

In de opvatting van de Regering blijkt dus de beperkte tekst van artikel 5lbis dezelfde draagwijdte te hebben als de veel meer gedetailleerde tekst die de Kamer voor artikel 1 van het ontwerp heeft aangenomen. Zulks is evenwel niet het geval.

Het is immers niet omdat de collectieve arbeidsovereenkomst om het even welk onderwerp kan regelen, dat daarom het door die overeenkomst opgerichte fonds voor bestaanszekerheid dezelfde ruime opdracht kan hebben, wanneer de tekst van de wet die opdracht uitdrukkelijk beperkt tot "het financieren van de betaling van voordelen".

"Financieren" dekt immers niet het "toekennen en uitkeren van voordelen", het "organiseren van de vakopleiding" en het "verzekeren van de veiligheid en de gezondheid", waarvan de tekst van de Kamer ook gewag maakt. Bovendien kan ten minste twijfel rijzen omtrent de vraag of het organiseren van vakopleiding en het verzekeren van de veiligheid en de gezondheid kunnen worden aangemerkt als "betaalde toegekende voordelen", vooral wanneer de tekst van de Kamer, die toch als basis voor de interpretatie van onderhavig amendement moet dienen, precies de vakopleiding en de veiligheids- en gezondheidsmaatregelen afzonderlijk vermeldt naast de toekenning van sociale voordelen en dus een duidelijk onderscheid maakt.

Wil de Regering alle twijfel omtrent de zeer ruime opdracht van de fondsen voor bestaanszekerheid wegnemen, dan moet ofwel de gedetailleerde opsomming van de door de Kamer aangenomen tekst integraal worden overgenomen, ofwel een algemene formulering worden gebruikt zoals : "met het oog op de uitvoering, de toepassing en de financiering van regelingen die in die overeenkomst zijn vastgesteld".

.../...

Indien deze laatste formulering wordt gebruikt, dient ook het tweede lid van artikel 5lbis, waar sprake is van "de aard, de omvang en de toekenningsvoorwaarden van deze voordelen" te worden aangepast. Dezelfde opmerking geldt overigens ook wanneer de tekst van de Kamer wordt overgenomen, omdat hierin ook sprake is van andere aangelegenheden dan het toekennen van voordelen, zoals het nemen van veiligheids- en gezondheidsmaatregelen.

Het behoud van het derde lid van artikel 5lbis is in dezelfde hypothese evenmin noodzakelijk. Het gaat hier immers om een opdracht waarmee de fondsen voor bestaanszekerheid rechtstreeks krachtens de wet door de Koning kunnen worden belast. Hieraan kunnen vanzelfsprekend de door collectieve arbeidsovereenkomsten vastgestelde regelingen geen afbreuk doen ; een desbetreffend beding in een overeenkomst zou nietig zijn met toepassing van artikel 9 van het ontwerp.

Om alle voornoemde redenen kan artikel 5lbis als volgt worden gelezen :

"Artikel 5lbis.-

Bij overeenkomst, gesloten in een paritair orgaan en algemeen verbindend verklaard, kan een fonds voor bestaanszekerheid worden opgericht met het oog op de uitvoering, de toepassing en de financiering van regelingen die in die overeenkomst zijn vastgesteld.

De aard van de regeling alsmede de aard, de omvang en de toekenningsvoorwaarden van de eventueel krachtens deze regeling verleende voordelen worden in de overeenkomst bepaald".

.../...

Artikel 51septies.

Aangezien in het tweede lid niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar de besluitwet van 28 december 1944 schrijve men in de Nederlandse versie "de wetgeving betreffende de sociale zekerheid der werknemers" in plaats van "de wetgeving betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders".

Artikel 51decies.

In plaats van "prestaties in speciën" leze men in de Nederlandse versie "prestaties in geld" of beter nog "uitkeringen", aangezien deze laatste term precies beperkt is tot de geldelijke prestaties in tegenstelling met de niet geldelijke prestaties, die "verstrekkingen" worden genoemd (zie Sociaalrechtelijk Woordenboek, V^{is} prestatie, uitkering en verstrekking).

Artikel 51quatuordecies.

In het derde lid mogen de woorden "in de bij hoofdstuk II, afdeling 5, bepaalde voorwaarden" worden weggelaten.

Artikel 51sedecies.

Aangezien dit artikel verband houdt met de strafrechtelijke veroordeling van de werkgever, zou het beter zijn plaats vinden in hoofdstuk V, afdeling 2, van het ontwerp, dat de strafbepalingen bevat en meer bepaald als artikel 62bis in dit hoofdstuk worden ingevoegd. Alsdan moet evenwel de volgende verduidelijking in het artikel worden opgenomen "... die de bijdragen verschuldigd aan een fonds voor bestaanszekerheid...".

Artikel 67.

Volgens dit artikel wordt de wet van 7 januari 1958 opgeheven met uitzondering evenwel van de artikelen 22 en 23.

Artikel 22 kent aan de administratieve rechtscolleges inzake werkloosheid de bevoegdheid toe om uitspraak te doen over de geschillen omtrent het recht op de door de fondsen voor bestaanszekerheid verleende voordelen en om de in artikel 20 bepaalde sancties toe te passen.

Aangezien artikel 20 wordt opgeheven, kan artikel 22 niet ongewijzigd gehandhaafd blijven.

Indien de Regering dit artikel niet in onderhavig ontwerp wenst op te nemen, is het vermoedelijk omdat zij oordeelt dat deze bepaling nog maar gedurende korte tijd toepassing kan vinden, aangezien de bedoelde rechtscolleges worden opgeheven door het intussen door beide Kamers goedgekeurde Gerechtelijk Wetboek.

In dat geval heeft het evenwel geen zin artikel 4 van de door de Kamer aangenomen tekst, dat bevoegdheid aan de vrederechter verleent voor de geschillen over de betaling van de bijdragen, wel in onderhavig ontwerp op te nemen, ook al is het dan bij de overgangsbepalingen ondergebracht. Ook dit artikel valt immers weg, wanneer het Gerechtelijk Wetboek in werking treedt. Het ware derhalve logischer dat dit artikel, samen met artikel 22, in de wet van 7 januari 1958 zijn plaats zou vinden.

.../...

Hetzelfde geldt voor de bepaling die het tweede lid van artikel 67 vormt. Het betreft hier een overgangsbepaling die ten dele echter ook een bestendig karakter heeft. Door de Kamer werd zij ingevoegd in artikel 23 van de wet van 7 januari 1958, dat een overgangsbepaling is. Het ware derhalve logisch dat zij in dat artikel 23 haar plaats behield en dus zoals de overige bepalingen van dat artikel, niet in onderhavig ontwerp werd opgenomen.

Bovendien bevat de door de Kamer aangenomen tekst nog een artikel 6 en een artikel 7, 1°, die de wet van 16 december 1851 betreffende de voorrechten en hypotheken wijzigen. Deze bepalingen vinden vanzelfsprekend hun plaats niet in onderhavig ontwerp.

Uit het voorgaande volgt dat vier van de zeven artikelen van het door de Kamer goedgekeurde ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 7 januari 1958 niet voor opnemning in onderhavig ontwerp in aanmerking komen.

Het ontwerp van de Kamer zal dus alleszins nog afzonderlijk in behandeling moeten worden genomen en de door de amendementen beoogde coördinatie leidt niet tot het resultaat, dat de wet van 7 januari 1958 volledig kan worden opgeheven.

Hieruit blijkt dat de coördinatie nog een weinig te vroeg komt. Volgt men daarentegen de hiervoor aanbevolen procedure, volgens welke de coördinatie achteraf bij koninklijk besluit zou gebeuren, dan kan men eerst de wet van 7 januari 1958 door het ontwerp van de Kamer wijzigen, en reeds nu deze wet met onderhavig ontwerp op de collectieve arbeidsovereenkomsten in overeenstemming brengen, zodat de voorgestelde algemene coördinatie van alle wetten op de collectieve arbeidsverhoudingen reeds is voorbereid wat de wetgeving op de fondsen voor bestaanszekerheid betreft.

Un projet de loi déjà adopté par la Chambre et transmis au Sénat modifie la loi du 7 janvier 1958 concernant les fonds de sécurité d'existence (Chambre, doc. parl. n° 263, 1965-1966, n° 3; Sénat, 1966-1967, doc. parl. n° 287). La création de fonds de sécurité d'existence se faisant par voie de conventions collectives de travail rendues obligatoires, le Gouvernement estime qu'il est souhaitable "dans un but de coordination" de reprendre la législation y relative, moyennant les adaptations nécessaires, dans le projet de loi sur les conventions collectives de travail et les commissions paritaires.

 Dans son avis concernant ce dernier projet de loi, le Conseil d'Etat a souligné que la législation sur les conventions collectives et les commissions paritaires ne représente qu'une partie du droit social qui règle les relations collectives du travail, et que de sérieuses raisons plaident en faveur de l'élaboration d'une loi plus vaste sur les relations collectives du travail (Sénat 1966-1967, doc. parl. n° 148, page 94).

En proposant l'insertion de la législation sur les fonds de sécurité d'existence dans le présent projet, le Gouvernement s'engage quelque peu dans cette voie.

La coordination plus vaste du "droit collectif du travail", objectif hautement recommandé, ne s'en trouve toutefois qu'à peine ébauchée. Ainsi, par exemple, le Gouvernement n'a pas adopté la suggestion faite par le Conseil d'Etat d'inclure également dans le projet la loi sur le Conseil national du travail, dont le statut

sera pourtant très proche, après le vote du projet, de celui des commissions paritaires (loc. cit.). De plus, si l'on part de l'idée que le projet devrait englober toutes les réglementations qui se rapportent aux conventions collectives de travail et aux commissions paritaires, la législation relative aux prestations d'intérêt public en temps de paix, qui charge les commissions paritaires de prendre, en cas de conflit collectif du travail, les mesures que requiert l'intérêt général, y a, sans conteste, elle aussi, sa place.

La question que soulèvent donc, en dernière analyse, les amendements est de savoir s'il existe des raisons suffisantes pour procéder à un groupement partiel des lois touchant les relations collectives du travail.

La réponse serait assurément positive, si ce groupement partiel constituait une première étape, provisoire, dans le sens d'une coordination intégrale. L'unification progressive est, en effet, plus facile à réaliser dans la pratique que la réforme générale et fondamentale d'une partie très vaste et très importante du droit social.

Mais pour qu'il puisse être question d'unification progressive, il faut que soient dès à présent incluses dans la coordination toutes les réglementations qui présentent avec le projet des points de contacts suffisants pour former avec celui-ci un tout logique. Or, il n'en va pas ainsi avec le projet amendé, puisque n'y sont pas incluses, comme il a été observé ci-dessus, notamment, la loi sur le Conseil national du travail ni la loi sur les prestations d'intérêt public en temps de paix.

.../...

Aussi, plutôt que de procéder dans l'immédiat à un groupement fragmentaire, serait-il préférable de conserver au projet de loi sa forme actuelle et de mettre en chantier, au lendemain de son adoption, une coordination plus vaste, qui pourrait être réalisée suivant le schéma indiqué ci-après.

En premier lieu, toutes les lois qui ont trait aux relations collectives du travail sont mises en concordance avec le présent projet, sans y être incluses toutefois.

En ce qui concerne la législation sur les fonds de sécurité d'existence, la mise en concordance peut être entreprise dès à présent, le projet modificatif adopté par la Chambre des Représentants ayant déjà été transmis au Sénat.

Pour ce qui est des autres lois citées, il y aura lieu, pour autant que la mise en concordance nécessite une modification de leur contenu, d'élaborer un projet de loi prévoyant les adaptations nécessaires.

Ce projet comporterait, en outre, une disposition habilitant le Roi à coordonner toutes les lois concernant les relations collectives du travail. Le pouvoir attribué au Roi en cette matière pourrait s'étendre aussi aux adaptations de pure forme découlant du fait que le présent projet sera appelé à se substituer à l'arrêté-loi du 9 juin 1945 fixant le statut des

commissions paritaires. De nombreuses adaptations de ce genre devront être apportées, par exemple, à la loi du 19 août 1948 relative aux prestations d'intérêt public en temps de paix, qui se réfère à de multiples reprises à l'arrêté-loi précité (voir notamment les articles 1er, 2, 3, 7 et 7 bis).

Confier au Roi le soin de coordonner la législation sur les relations collectives du travail permettrait, en tout cas, de procéder d'une façon méthodique et de réunir toutes les lois dont il s'agit en un ensemble systématiquement et logiquement agencé, alors que les amendements proposés peuvent, tout au plus, aboutir au groupement fragmentaire de certaines réglementations dont le choix est plutôt fortuit. De plus l'avantage d'une coordination par arrêté royal est qu'au cas où des réglementations nouvelles viendraient à modifier fondamentalement la loi ou à la compléter, le Roi pourra établir sans difficultés un texte nouveau, le cas échéant revu et remanié à fond sur le plan de la forme; abandonner ce travail à la diligence du législateur lui-même obligerait celui-ci à réexaminer des dispositions qui doivent subir, non pas des modifications touchant leur contenu, mais des adaptations de pure forme, ce qui relève davantage de la mission du Roi que de celle des Chambres législatives.

+

+ +

.../...

Bien qu'il ne se recommande pas, pour les motifs qui viennent d'être exposés, de déposer les amendements qui font l'objet de la demande d'avis, le Conseil d'Etat estime néanmoins devoir les examiner, puisque aussi bien ils peuvent servir de base à la coordination par arrêté royal, qui serait précédée d'une adaptation de la loi du 7 janvier 1958, comme il est proposé ci-dessus.

Il limitera toutefois son examen aux seuls points sur lesquels le texte diffère soit des dispositions de la loi du 7 janvier 1958, soit du projet de loi tel qu'il a été adopté par la Chambre. Il ne lui appartient pas, en effet, de faire des observations concernant des dispositions qui ont déjà valeur de loi ou qui sont examinées par l'une des Chambres législatives, dès lors qu'il ne paraît entrer ni dans les intentions du législateur ni dans celles du Gouvernement d'y apporter quelque modification, le but qui est exclusivement poursuivi étant de placer ces dispositions dans un autre contexte légal.

Article 51bis.

Aux termes de cet article, les fonds de sécurité d'existence ont pour mission "... de financer le paiement des avantages dont l'octroi est prévu par cette convention" (c'est-à-dire par la convention collective de travail qui a créé le fonds).

.../...

Si la mission des fonds de sécurité d'existence n'est pas autrement précisée, c'est, selon la justification, parce qu'on a adopté une conception large quant au contenu de la convention collective de travail.

Dans l'esprit du Gouvernement, le texte restreint de l'article 51bis aurait donc la même portée que le texte, bien plus détaillé, que la Chambre a adopté pour l'article 1er du projet. Or, il n'en est pas ainsi.

Ce n'est pas, en effet, parce que les conventions collectives de travail peuvent régler n'importe quel objet que le fonds de sécurité d'existence créé par cette convention peut avoir une mission, tout aussi étendue, alors que le texte de la loi la limite expressément au "financement du paiement des avantages".

"Financer" n'implique ni "octroyer et liquider des avantages", ni "organiser la formation professionnelle" ni "assurer la sécurité et l'hygiène", autant d'activités dont le texte adopté par la Chambre fait également état. Il est pour le moins douteux, d'autre part, qu'organiser la formation professionnelle et assurer la sécurité et l'hygiène puissent être considérés comme des "avantages octroyés payés", d'autant plus que le texte de la Chambre, qui ne devra pas moins servir de base à l'interprétation du présent amendement, mentionne séparément, outre l'octroi d'avantages sociaux, la formation professionnelle et les mesures de sécurité et d'hygiène, les distinguant ainsi nettement de ceux-ci.

Si le Gouvernement entend ne laisser subsister aucun doute sur le caractère très large de la mission dévolue aux fonds de sécurité d'existence, il doit ou bien reprendre intégralement l'énumération détaillée figurant au texte adopté par la Chambre ou bien recourir à une formule générale telle que : "en vue de l'exécution, de l'application et du financement de régimes établis par cette convention".

Si c'est la dernière formule qui est retenue, il faudra adapter en conséquence l'alinéa 2 de l'article 51bis, qui parle de "la nature, l'importance et les conditions d'octroi de ces avantages". Une adaptation similaire s'imposera du reste aussi si c'est le texte de la Chambre qui est repris, ce dernier faisant également état d'activités autres que l'octroi d'avantages, telle la fixation de mesures de sécurité et d'hygiène.

Dans la même hypothèse, le maintien de l'alinéa 3 de l'article 51bis n'est pas davantage requis. Ce texte concerne, en effet, une mission dont les fonds peuvent, en vertu de la loi, être directement investis par le Roi et à laquelle les régimes établis par les conventions collectives de travail ne peuvent, de toute évidence, porter atteinte; une clause le ferait-elle, qu'elle serait nulle en application de l'article 9 du projet.

Pour tous les motifs exposés ci-avant, il conviendrait de rédiger l'article 51bis comme suit :

"Article 51bis.-

Par convention conclue au sein d'un organe paritaire et rendue obligatoire, il peut être créé un fonds de sécurité d'existence en vue de l'exécution, de l'application et du financement de régimes établis par cette convention.

.../...

La nature du régime ainsi que la nature, l'étendue et les conditions d'octroi des avantages accordés éventuellement en vertu de ce régime sont spécifiées dans la convention".

Article 51septies.

Comme l'alinéa 2 ne se réfère pas expressément à l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, il convient, dans la version néerlandaise, d'écrire : "de wetgeving betreffende de sociale zekerheid der werknemers", au lieu de "de wetgeving betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders".

Article 51decies.

Dans la version néerlandaise, il y a lieu de remplacer les mots "prestaties in speciën" par "prestaties in geld" ou, mieux encore, par "uitkeringen" ce terme désignant exclusivement les prestations en espèces, par opposition aux autres, appelées "verstrekkingen" (voir le Sociaalrechtelijk Woordenboek, ^{vis} prestatie, uitkering, verstrekking).

Article 51quatuordecies.

Les mots "dans les conditions fixées au chapitre section 5", figurant à l'alinéa 3, peuvent être omis.

.../...

Article 51 sedecies.

Ayant trait à la condamnation pénale de l'employeur, cet article serait mieux à sa place au chapitre V, section 2, du projet, qui contient les dispositions pénales; il pourrait y être inséré sous la forme d'un article 62bis. Il faudra alors ajouter à cet article la précision suivante : "... qui n'ont pas payé les cotisations dues à un fonds de sécurité d'existence... ".

Article 67.

Cet article abroge la loi du 7 janvier 1958, à l'exception toutefois des articles 22 et 23.

L'article 22 attribue aux juridictions administratives en matière de chômage la connaissance des contestations ayant pour objet le droit aux avantages octroyés par les fonds de sécurité d'existence et les charges de l'application des sanctions prévues à l'article 20.

L'article 20 étant abrogé, l'article 22 ne saurait être maintenu tel quel.

Si le Gouvernement entend ne pas reprendre cet article dans le présent projet, c'est vraisemblablement parce qu'il estime que la durée d'applicabilité en est réduite, le Code judiciaire adopté entretemps par les Chambres législatives supprimant les juridictions intéressées.

.../...

Mais à quoi sert-il, dans ce cas, d'insérer dans le présent projet, fût-ce parmi les dispositions transitoires, l'article 4 du texte adopté par la Chambre, qui attribue au juge de paix la connaissance des litiges ayant pour objet le paiement des cotisations ? Cet article sera, en effet, supprimé également au moment de l'entrée en vigueur du Code judiciaire. Il serait dès lors plus logique de le faire figurer, avec l'article 22, dans la loi du 7 janvier 1958.

Il en va de même pour la disposition de l'alinéa 2 de l'article 67, disposition transitoire qui présente cependant, en partie, un caractère permanent. La Chambre l'a insérée dans l'article 23 de la loi du 7 janvier 1958, qui est une disposition transitoire. Logiquement, il faudrait lui conserver sa place au sein de l'article 23 et renoncer, tout comme pour les autres dispositions de cet article, à son insertion dans le présent projet.

Le texte adopté par la Chambre comporte, en outre, un article 6 et un article 7, 1°, modifiant la loi du 16 décembre 1851 sur les privilèges et hypothèques. Il est clair que ces dispositions n'ont pas leur place au sein du présent projet.

Il résulte de ce qui précède que quatre des sept articles du projet de loi modifiant la loi du 7 janvier 1958, adopté par la Chambre, ne sont pas susceptibles d'être inclus dans le présent projet.

.../...

Le projet de la Chambre devra donc en tout état de cause, encore faire l'objet d'une discussion distincte, et la coordination envisagée par les amendements ne pourra conduire à l'abrogation intégrale de la loi du 7 janvier 1958.

Aussi la coordination se révèle-t-elle tant soit peu prématurée. Si, en revanche, la procédure préconisée ci-avant est adoptée et la coordination réalisée ultérieurement par un arrêté royal, il devient possible de modifier d'abord, à la faveur du projet de la Chambre, la loi du 7 janvier 1958 et de la mettre dès à présent en concordance avec le projet sur les conventions collectives de travail. La coordination générale de toutes les lois régissant les relations collectives du travail s'en trouvera ainsi préparée pour ce qui est de la législation sur les fonds de sécurité d'existence.

De kamer was samengesteld uit

La chambre était composée de

de Heren : F. LEPAGE,

voorzitter van de Raad van State,

Messieurs :

président du Conseil d'Etat,

H. BUCH,

staatsraden,

Ch. SMOLDERS,

conseillers d'Etat,

J. LIMPENS,

bijzitters van de

afdeling wetgeving,

R. de RYKE,

assesseurs de la

section de législation,

Mevrouw :

Madame : J. DE KOSTER,

adjunct-griffier,

griffier.

greffier adjoint,

greffier.

De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. Ch. SMOLDERS.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. Ch. SMOLDERS.

Het verslag werd uitgebracht door de H. H. LENAERTS, auditeur.

Le rapport a été présenté par M. H. LENAERTS, auditeur.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER,

DE VOORZITTER - LE PRESIDENT,

(get.) J. DE KOSTER.

(get.) F. LEPAGE.